

jeret plan for, hvordan Danmark skulle sikre sig suveræniteten over Færøerne, selv om man nu gav færingerne hjemmestyre.

Den skjulte dagsorden var følgende: Danmark skulle stille færøske politikere i udsigt, at hvis de slap planerne om færøsk selvstændighed og i stedet indordnede sig under den danske statsmagt, skulle de få store økonomiske overførsler af Danmark til drift af den færøske samfundshusholdning samt til allehånde anlægsprojekter. Der skulle etableres et åbent økonomisk tagselvbord, og prisen for at få del i festlighederne var klar: Det færøske folk skulle give afkald på suveræniteten over deres eget land.

Dette skulle medføre, at de færinger, der agiterede for fortsat dansk overherredømme, skulle komme til at fremstå som folk, der agiterede for danske penge til Færøerne. Modsat skulle de, der agiterede for selvstændigheden, komme til at fremstå som folk, der ville tage de danske penge fra befolkningen.

Dette blev så og har været det politiske hovedskisma på øerne siden hjemmestyreordningens indførelse. Med andre ord: Danmark skulle kort og godt købe sig til suveræniteten over Færøerne. I hvor stor udstrækning disse gode råd blev brugt er svært at sige, men vi kan i dag konstatere, at embedsmandens målsætning godt og vel er opfyldt i det virkelige liv, operationen lykkedes, mens patienten døde af en overdosis finansiell narkotika.

Den tilsigtede onde spiral kører med større og større hastighed, lige fra hjemmestyreordningens indførelse og frem til det kollektive økonomiske kollaps, der henlægger øerne i en menneskelig, social og økonomisk komatilstand i 1992. Systemet spiller fallit. Hjemmestyreordningen slår revner. Det konstateres, at ordningen fostrer uansvarlige politikere, en fordækt politisk moral og kultur og en politisk undvigelse fra dagligdagens barske realiteter.

Når materien bryder sammen, er der kun åndelige tilstande, man kan klamre sig til i en genoprettelsesproces. Det eneste, der var tilbage af skudens stabilitet, var samfundets kollektivt ejede kultur og sprog og åndelige liv ellers. Derfra startede genoprettningen, fra et materielt scratchpunkt, og med det eneste, der kunne tilbageføre ansvarlighed til det færøske samfund som klar målsætning: nemlig den fulde suveræniteten og den fulde selvstændighed.

Kl. 19.10

Vi vidste, at det ville blive en sej omgang, men som førnævnte digter siger senere i samme digt:

Jeg vil hellere have sammenstød
end udenomssnak,
jeg er altid på vagt, når ordene blegner
og udviskes for mig.

Livet kender heller ingen bestemt mening,
livet kender kun kortere og længere
tidsbegrænsede løsninger.

Alligevel bryder jeg mig ikke om, at vi ender
som udstillingsgenstande oppe på den hylde,
hvor kvadkæmperne, nationalheltene og andre
amatørguder holder til.

Lagtingsvalget i 1998 og den deraf følgende koalition, der som den første siden Anden Verdenskrig satte den færøske suveræniteten på dagsordenen, fik vendt den onde økonomiske og derved den onde politiske spiral på Færøerne. Derfor kommer denne for al evighed til at stå som milepælen, hvorfra frihedsprocessen for alvor tog sin begyndelse.

Forhandlingsresultaterne med den forhenværende regering angående den færøske statsdannelse er der ikke meget at skrive hjem om; de er mere end velkendte i dette forum. Neokolonialismens sidste krampetrækninger fortog sig, imedens den politiske brænding i Nordatlanten ubønhørligt kæmper videre frem imod historiens ultimative mål for enhver nation med respekt for sig selv.

Men efter et politisk vakuum, tomgang i flere runder, valgte man at tage sagen i egne hænder og fik vedtaget et beslutningsforslag i Lagtinget, der har til hensigt at tømme hjemmestyreordningen, hvorefter der bliver holdt en folkeafstemning om den fulde selvstændighed. Senest den 1. januar 2012, dvs. om knap 10 år fra nu af.

Beslutningen skal forstås som et arbejdsprogram for den nuværende koalition, og det færøske krav om overtagelse af skolevæsenet og den almene forsorg og den deraf følgende reduktion i bloktilskuddet er en direkte følge af denne politik.

Det er altså ene og alene selvstyrekraeften på Færøerne, der i år sparer den danske statskasse for 366,4 mio. kr. Hele selvstyrefløjen stod dog ikke sammen om kravet om nedskæring i blokstøtten. Det lille parti Miðflokkurin var imod. Begrundelsen var, at de ser blokstøtten som en betaling for, at Danmark uden om den færøske befolkning har givet USA og NATO frit